

EERLIJK HAAGS

De PvdA maakt er werk van

PvdA Den Haag

10 puntenplan bestaanszekerheid

Bestaanszekerheid creëren en bestaansonzekerheid voorkomen in Den Haag.

Bestaanszekerheid creëren

Bestaansonzekerheid knaagt aan mensen. Mensen die in bestaansonzekerheid leven, hebben vaak geen persoonlijk netwerk, hebben geen werk of dagbesteding en hebben onvoldoende financiële middelen om rond te komen of zijn onzeker van hun woonsituatie. In Den Haag gaat het om ongeveer 20% van de bevolking. Bijna een kwart van de Haagse kinderen groeit op in armoede. Zij ervaren stress en zijn minder gezond dan andere kinderen. Daarom hebben ze het gevoel dat ze niet meetellen in de samenleving. Dat zet hun welzijn en gezondheid onder druk.

Bestaansonzekerheid voorkomen

Bestaansonzekerheid is dichterbij dan vele mensen denken. Ruim 10% van de Haagse burgers is er slechts enkele tegenslagen van verwijderd. Zij weten nu nog net het hoofd zelfstandig boven water te houden, maar de woningcrisis, stijgende energieprijzen, hoge inflatie en een moeilijk bereikbare overheid duwen hen in het nauw. Als er ook maar iets fout gaat, dreigen zij door het ijs te zakken.

Voor al deze mensen moeten we zorgen dat er kansen komen op (het behouden van) een zeker bestaan. Want dat is Eerlijk Haags! Daaraan wil de PvdA Den Haag bijdragen met tien speerpunten:

1. Wethouder Bestaanszekerheid
2. Organisatie van professionele ongehoorzaamheid
3. Overheidsparticipatie als leidend principe
4. Een Haags bestaansminimum
5. Een Gezins Perspectief Fonds
6. Haags Energiefonds
7. ZZP-zekerheid
8. Speciale gemeente voor bijzondere inwoners
9. Een jongerenplan achterstanden
10. Haags dienstencentrum voor maatschappelijke organisaties

Tim 'S Jongers, Den Haag.

Tien speerpunten voor een bestaanszeker Den Haag

1. Wethouder bestaanszekerheid

Nu is het armoedebeleid belegd bij de wethouder Sociale Zaken. Maar bestaanszekerheid gaat over veel meer dan armoede, geld of werk. Daarom moet er een wethouder komen die een stadsbrede coalitie met stadsdelen, sociale ondernemers, woningcorporaties, zorgverzekeraars en welzijns- en zorgorganisaties leidt.

Deze coalitie moet samenwerken om armoede of schulden vroegtijdig te signaleren of voor te zijn, tegenstrijdige regels weg te werken, knelpunten in de uitvoering te voorkomen en hulp en ondersteuning te organiseren voor een langetermijnperspectief. Het verbeteren van bestaanscondities en gezondheid en het bieden van perspectief moeten voorop staan. De coalitie moet zorgen dat het beleid op al deze terreinen met elkaar samengaat en daarmee verkokering tegengaan.

Daarbij moet het beleid niet langer alleen effectief en efficiënt zijn, maar vooral maatschappelijke winst opleveren. Dat wil zeggen dat beleid niet succesvol is bij een bureaucratisch vinkje, maar bij een verbetering in de leefomstandigheden of gezondheid van mensen op langere termijn.

2. Organisatie van professionele ongehoorzaamheid

Ambtenaren en hulpverleners moeten het goede kunnen en mogen doen. Sociaal werkers, wijkteams en cliëntondersteuners moeten niet enkel doen wat wettelijk mogelijk is, maar wat nodig is voor de persoon die zij helpen.

In crisissituaties betekent dat eerst handelen en dan pas verantwoorden. Daarvoor moeten we een budget hebben dat we zonder voorwaarden en regels kunnen inzetten bij crisissituaties zoals uithuiszetting, verlies van werk, schooluitval etc. die voorkomen hadden kunnen worden. Als we dit budget uitgeven, moeten we op langere termijn kijken naar wat dit opbrengt voor de mensen en of we ons beleid moeten wijzigen.

De gemeente moet maatschappelijke organisaties en ambtenaren stimuleren om tijdens werktijd enkele uren per week de wijk in te gaan, niet als professional met targets, maar als medeburger die een luisterend oor biedt bij voedselbanken, weggeefwinkels, etc. en indien nodig weet door te verwijzen naar de nodige ondersteuning. Deze uren noemen we leefwerelduren en willen we inzetten voor al het personeel van gesubsidieerde maatschappelijke organisaties en voor alle ambtenaren. Zo brengen we de systeemwereld en de leefwereld dichter bij elkaar.

3. Overheidsparticipatie als leidend principe

De overheid moet de vriend van de burger worden. De gemeente moet burgerinitiatieven faciliteren in plaats van andersom. Dat betekent dat plannen voor interventies worden opgesteld met de gebruikers of bewoners van gebieden waar het

om gaat. Dus niet langer aan ronde tafels, maar in de wijk, met de bewoners en als het kan onder leiding van een bewonersvertegenwoordiger en andere trekkers uit de wijk. Zo creëren we een bredere bewustwording over armoede en sociale uitsluiting.

Daarnaast moet bij het maken van beleid getoetst worden of dit wel realistisch is. Niet praten over, niet praten met, maar luisteren naar moet daarbij het uitgangspunt zijn. Volwaardige participatie van burgers met een stem in beslissingen moet voorop staan. Daar waar het kan, moeten burgers middelen krijgen om zelf informatie op te halen.

Organisaties die de kwetsbare burger vertegenwoordigen, moeten een faciliterende rol opnemen in het laten klinken van die stem. Als het beleid in werking is, moeten bestuurders van organisaties zich in gesprekken met de gemeente laten bijstaan door gebruikers van de diensten of producten van die organisatie. Ook opname van ervaringsverhalen in verantwoording van maatschappelijke organisaties en het rapporteren op basis van maatschappelijke impact is dringend nodig. Zo kunnen we samen leren van beleid en de uitvoering beter afstemmen op de mensen. De menselijke maat is dan leidend.

4. Een Haags bestaansminimum

Het gaat er niet om hoe hoog je inkomen is, maar wat je kan besteden aan je basisbehoeften. Daarom moeten mensen zeker zijn dat ze hun kosten kunnen betalen. Zodat mensen er niet onderdoor gaan als gevolg van financiële stress en uiteindelijk extra zorg nodig hebben. Daarom moeten we meer stipbanen en basisbanen in het leven roepen om mensen een waardig bestaan met werk te geven.

Mensen die dat nog niet kunnen en van de bijstand leven, moeten daar zeker van zijn; dit gaan we niet afpakken bij 1 gemiste afspraak of het krijgen van 1 cadeau. Als mensen die leven van een bestaansminimum of bijstand vrijwilligerswerk willen doen, verdienen ze daar de vrijwilligersvergoeding voor.

We moeten een maximum stellen aan vaste lasten voor mensen. Als die uitkomen boven de door het NIBUD gestelde normen, moet de gemeente aanbieden om met woningbouw, verhuurder, energieleverancier, zorgverzekeraar, etc te kijken of we de vaste lasten omlaag kunnen brengen. En kijken of alle beschikbare vergoedingen en toeslagen wel aangevraagd worden en of er schulden zijn die gesaneerd kunnen worden.

5. Een gezinsperspectieffonds

Het succes van het Jongeren Perspectief Fonds vraagt om uitbreiding. Daar waar kinderen het slachtoffer dreigen te worden van problematische schulden in het gezin, moeten we ingrijpen. We moeten het gezin ontzorgen, zorgen dat het gezin gezond blijft en in de maatschappij kan meedoen.

Het fonds hoeft niet altijd schulden kwijt te schelden, maar kan wel opeengestapelde schulden opkopen en een realistischer afbetalingsplan maken. Het ondersteunen van de ouders in het vormgeven van de financiële huishouding, eventueel gekoppeld aan mogelijkheden voor dagbesteding, is daarbij een must.

Als de overheid de voornaamste schuldeiser is, moet de gemeente bemiddelen. Wanneer werkgevers verzoeken krijgen tot loonbeslag, moeten zij snel bij de gemeente terecht kunnen. Voorkomen is beter dan genezen.

6. Haags energiefonds

Gezinnen mogen niet het slachtoffer worden als energieprijzen uit de pan swingen. We moeten gezinnen waar energiearmoede het meest waarschijnlijk is aan duurzame oplossingen helpen. Daarom moet er een Haags Energiefonds komen.

Het fonds moet maximale energielasten vastleggen met leveranciers en corporaties. Zo stimuleren we partijen om te verduurzamen waar steeds dezelfde burgers slachtoffer dreigen te worden van de kosten van klimaattransitie.

Ook moet het fonds de mogelijkheden onderzoeken om op grote schaal voor werkende armen en mensen met een bestaansminimum collectief duurzame energie in te kopen op lange termijn. Het fonds moet alle mogelijkheden onderzoeken om van de klimaattransitie een sociale transitie te maken.

7. ZZP-zekerheid

Flexibilisering van de arbeidsmarkt is de nieuwe sociale kwestie van deze tijd. Veel ZZP'ers zijn noodgedwongen als zelfstandige aan de slag. Zij voldoen vaak niet aan de eisen van het aantal opdrachtverstrekkers en zijn onvoldoende op de hoogte van hun rechten en plichten. Een ZZP-loket dat zich richt op deze specifieke groep is daarom nodig. Deze moet laagdrempelig juridisch advies, belastingadvies en informatie over rechten en plichten als ZZP'ers geven.

Veel ZZP'ers hebben geen verzekering tegen werkloosheid of sparen niet voor hun pensioen. Daarom moet de gemeente brede voorlichting geven over het belang hiervan en onderzoeken of, conform de Haagse zorgverzekering voor minima, een collectieve ZZP-verzekering mogelijk is.

Daarnaast moet de gemeente-initiatieven faciliteren die zich richten op betere bescherming van ZZP'ers of die ondersteuning collectief hebben geregeld. Ook moet de gemeente als werkgever zelf het goede voorbeeld geven en daar waar mogelijk en gewenst ZZP'ers in vaste dienst nemen.

8. Speciale gemeente voor bijzondere inwoners

Iedere Hagenaar is bijzonder, maar niet lang elke Hagenaar kan mee in de samenleving. Voor hen moet de gemeente een charter maken waarin ontzorgen van de meest kwetsbare bewoners de leidraad is. Dus geen herkeuring meer van een Wmo-aanvraag bij een chronisch zieke zestigplusser en geen ingewikkelde brieven naar mensen met een verstandelijke beperking. Wél een jaarlijks koffiemoment waarbij vinger aan de pols wordt gehouden. Gezondheid, welbevinden en de openheid moeten voor deze groep leidend zijn boven zelfredzaamheid.

Alle burgers moeten laagdrempelig en desnoods anoniem zorgen kunnen delen en vragen kunnen stellen. Een eerste hulp bij vragen-loket moet in de meest kwetsbare

wijken aanwezig zijn. Liefst gecombineerd met een uitreikende houding richting buurthuizen, Cruyffcourts en verzamelplekken. Dit loket richt zich op het gemeentelijke doolhof, de sociale kaart en de verschillende voorzieningen in de stad.

We moeten laaggeletterdheid en digibetisme aanpakken: in de wijk en in de gemeente. Geen ingewikkelde formulieren meer, geen bliep-tonen meer en niet langer mailtjes met doorverwijzingen naar een invulformulier. Zo mogelijk moet de gemeente informatie – zeker voor mensen die nieuw in de stad zijn – aanbieden in verschillende talen.

9. Een jongerenplan achterstanden

De jeugd van vandaag zijn onze techneuten, onderwijzers, verzorgers en wetenschappers van morgen. Iedere jongere moet daarom opgroeien met geloof in zichzelf én onze stad. Daarom is een breed plan achterstanden jeugd nodig, om bij gelijke talenten dezelfde uitkomsten te kunnen bieden. Niet langer de wieg die je toekomst bepaalt.

Voor kinderen die nu al op enorme achterstand staan, is er nu actie nodig. Daarom willen wij geld vrijmaken voor een gelijk speelveld. Daarmee willen we overal in de stad kwaliteitsvolle voorzieningen die uitnodigen om te leren, te bewegen en te ontmoeten.

Ook dit plan behoeft een brede stadscoalitie en vraagt om maximale verbinding met alle partijen in de stad. Dusdanig dat het de vrijblijvendheid voorbij is: met betrekking tot de jeugd niet langer praten, maar doen!

De gemeente moet partijen die nog willen werken met of voor de stad aanmoedigen om steeds met een apart plan voor kwetsbare jongeren te komen. Dat kan gaan van het aanbieden van gratis diensten tot het aanbieden van een baan of andersoortige bijdragen.

10. Haags dienstencentrum voor maatschappelijke organisaties

Organisaties of initiatieven die zich inzetten voor de kwetsbare burger, in de wijken en buiten het formele circuit horen, hebben niet altijd de middelen om te voldoen aan de professionalisering die de gemeente eist. Zo worden ze soms opgeslurpt door grote organisaties. Daarom is het tijd voor een Haags gedeeld dienstencentrum voor maatschappelijke organisaties waarin de gemeente deze organisaties maximaal faciliteert.

Dit centrum biedt diensten als accountant, juridisch adviseur, fondsenwerving en ICT aan. Zo krijgen we een gelijk speelveld voor maatschappelijke organisaties, geven we vrij baan aan kleinere organisaties en minimaliseren we versnipperde overheadkosten. Zo kunnen zij zich richten op datgene waar ze goed in zijn: het ondersteunen van kwetsbare wijkbewoners.

Ook grotere organisaties die dat willen, kunnen beroep doen op het dienstencentrum. Zij zullen echter moeten betalen voor de diensten. Op die wijze wordt het centrum een zelfbedruipend systeem waarbij de groten de kleintjes helpen.